

Galvestonská záplava

Asonance

1. Byl temný podzimní večer a mraky zhasily den,
když na město padl těžký déšť a bušil do oken,
byl večer sedmého září, když se od moře vítr zdvih'
a oči spících otevřel, strach a hrůza byla v nich.
R: Bouře nesla zkázu dál, bouře nesla zkázu dál to ráno,
bouře nesla zkázu dál a s ní se vítr na město hnál.
2. To ráno se loučili muži jen s obavou od svých žen
s nadějí, že snad se vrátí zpět, ta však marná byla jen,
to ráno, když líbali ženy, ještě skrývala bouře svou moc,
když naposled děti své objali pod nebem černým jak noc.
R:
3. Bylo ráno osmého září, když bouře začala řvát
a bezmocní lidé ve svých ulicích o svůj život začli se rvát,
ale bouře už drtila město a střechy domů byly pryč
a příliv hnál moře stále blíž, vítr šlehal vlny jak bič.
R:
4. Byl večer osmého září, když se z bouře stal divoký rváč,
bylo slyšet jen výkřiky zoufalství, hukot vln a dětskej pláč,
tenkrát jsem viděl zeď u Galvestonu, jak chce držet moře zpět,
ale mocný příliv a nápor vln jako hračku ji před sebou smet'.
R:
5. Já viděl bezmocné muže, jak s mořem chtěli se rvát,
avšak jediná vlna s krutým posměchem smetla ty, co se nechtěli
vzdát,
já slyšel ženy a starce, dřív než ve vlnách utonou,
jak prosí Boha ještě o pomoc, ten však odvrátil tvář svou.
R:
6. Kolem půlnoci hučící příliv sahal do výšky dvaceti stop
a bezmocní lidé v temných ulicích našli pod ním svůj mokrý hrob
a smrt, starý krutý mistr, když pak moře přestalo řvát,
přišla se městem procházet a na své dílo začla se smát.
R:
7. Když pak vítr ztich' příští ráno a moře kleslo na svůj břeh,
všichni živí vzhlédli k nebesům s díky Bohu na svých rtech,
můžeš povídat o tom svým bratrům a přátelům vyprávět,
však ten příběh o hrůze v Galvestonu nikdy nelze vypovědět.
R: